

Розділ 1

Вечірнє повітря пахло ферією. Її звуки доносилися через Гвадалквівір до парку Марії-Луїзи, аби тут, у безмовній зеленій гущавині, негайно погаснути в гіллі тисяч дерев. Величезний масив у самому серці міста застиг мовчазним, вирубаним із чорного каменю громадям і аж дзвенів тишею. Лише ліхтарі карликовими сонцями осявали широкі доріжки парку, і ті здавалися посадковими смугами на островах у суцільному океані мороку, бо вже за крок від світла клубочилася непроглядна пільма, чорна й густа, мов андалуська кава.

Несподівано різким ударом повітря парку розрізав короткий крик. Луна, як зазвичай, загубилася серед шершавих стовбурів, однак упорядкований хаос мовчання порушили. Ледь чутний шум зародився у хащах із боку річки і наростав, швидко наближаючись, хоч як дерева прагнули його заглушити. Врешті гамір досяг

стіни кущів на самісінькому кордоні парку Марії-Луїзи — там, де вже починалася площа Іспанії. Затріщали гілки, а вже за мить звідти вирвалася тендітна стрімка постать. Світловолоса дівчина в легкій сукенці відчайдушно стрибнула в коло світла і на доріжці злякано роззиралася, важко дихаючи. Врешті завмерла. А вже за мить дзвінко верескнула — із пільми на неї впала тінь. Білявку відірвало від землі й закрутило, вона ще гучніше закричала й тугим луком вигнулася в обіймах. Та вже наступної миті здалася — розтеклася у руках, розсипалася сміхом.

Чи не одразу з кущів вилетів клубок і несамовито покотився акуратно підстриженою травою. В усі боки засвітили екрани смартфонів, Гурт школярів випускного класу робив усе, аби осудне око обивателя — якби воно, те око, було в порожньому вечірньому парку — замружилось від незадоволення й почало бурчати про шаленство сучасної молоді. Малі кричали, вищали, сміялися, цілувалися, пили дешеве пиво, палили пахучу марихуану; щомиті падали безсило на землю, жаліючись, що не чують ніг, аби за мить знову скочити на багатостраждальні кінцівки. Сеньйорити — із чорно-зеленим та чорно-рожевим фарбованим волоссям; юні кабальєро — у білих сорочках, із модними лискучими зачісками. Голосно викрикували, обіймалися, пожадливо торкаючись пружних тіл одне одного, притулялися, терлися, заглядали в очі. Передавали пляшки, із насолодою заливаючи прозоре вино в молоді горлянки.

Один із гурту — нервовий насмішник із тоненькими, немов намальованими вусами над верхньою губою і такою ж тендітною шиєю — повів навкруги осовілими очима. Придивився — і губи його розплилися в масній нетверезій посмішці. Він рвучким рухом наказав іншим замовкнути й тицьнув пальцем на канал, що йшов краєм площі Іспанії. Сміх обірвався, всі обернулися. Біля вузького ставочка, всипаного синіми візерунками андалуських кахлів, стояв хлопець із дивним виразом обличчя. Згорблений, він дивився кудись униз. Шалена орда, обережно ступаючи, посунулася до нього, підійшла на відстань витягнутої руки так тихо, що дивак і не повернув голови.

— У! — крикнули разом, і той нарешті вийшов із дрімоти, шарпнувшись усім тілом.

— Маріо! Ти завис? — весело вигукнув Тоненькі Вуса у вухо товаришеві. Хлопець нарешті повернув голову, і сміх, що вже було зароджувався в нутрощах молоді компанії, обірвався. Обличчя Маріо зсудомило страхом.

— Маріо? — обережно торкнулася його плеча білявка, та він знов обернувся до води. Лише тоді всі здогадалися прослідкувати за поглядом. Хтось зойкнув — у чорній непрозорій воді каналу щось рухалося. За мить на те щось упало світло ліхтаря — і вже не один Маріо, а всі застигли від моторошного видовища. Голий по пояс бородань із зосередженим виразом обличчя тягнув у воді тіло людини, голова якої хиталася, наче в зламаній ляльки. Картина була такою моторошною, що одна з дівчат від жаху почала тихо підвивати, немов злякане собача.

За півтори години площа Іспанії — зірка інстаграмних фотографій та Мекка туристичної Севільї — так переливалася вогнями, що, здавалося, на ній влаштували рейв-вечірку. От тільки без басів, go-go танцівниць та діджеїв — на химерних позументах кахлів неомавританських будівель блимали сигнали поліційних авто. Всюди — навколо фонтанів, павільйонів у стилі ар-нуво та чудно розмальованих лавок — шмигали люди в мундирах зі стурбованими обличчями.

Вискнули гальма. Прямо серед юрби поліцейських зупинився старезний «мерседес» яскраво-жовтого кольору. Дверцята рвучко відчинилися, однак якийсь час із салону ніхто не виходив. Хорхе Аренас — немолодий, проте сухий та міцний лисуватий чоловік, з акуратно підстриженими вусами, старомодними бакенбардами й тонким довгим носом — збирався з силами. Врешті важко встав із-за керма Старого Німця (El Aleman viejo — так, із повагою, він називав свого ридвана). Той скрипнув, як добротна стара валіза. Інспектор важко видихнув. Тоді вдихнув прохолодне нічне повітря, яким тягнуло з парку Марії-Луїзи, і витер лоба хусткою. Будь-хто на його місці оцінив би видовище, що розгорнулося перед ним: розцяцьковані кахлі переливалися під синіми та червоними поліційними маячками, вода у фонтанах блищала у світлі блілого місяця, а павільйони виступали казковими арабськими замками. Однак Аренас не звернув жодної уваги на мавританську красу, байдуже ковзнувши поглядом навколо.